

РЕШЕНИЕ

№ 24517

гр. София, 17.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в
публично заседание на 02.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **4851**
по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК),
във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на С. Я. Н., ЕГН: [ЕГН] от [населено място] срещу Заповед за прилагане
на принудителна административна мярка № GRAM-1294261 от 02.03.2026 г., издадена от Л. П.
П. на длъжност мл. автоконтрольор към сектор „Пътна полиция“ В. при ОДМВР В., с която е
приложена принудителна административна мярка на основание чл. 171, т. 1, б. 3) бб – временно
отнемане на СУМПС на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3
месеца.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорената ЗППАМ. Моли съда да
постанови решение, с което да отмени обжалвания административен акт. Не претендира
разноски.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован се явява лично, като поддържа жалбата
и изложените в нея доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед.

Ответникът – Л. П. П. на длъжност мл. автоконтрольор към сектор „Пътна полиция“ В. при
ОДМВР В., не се явява и не се представлява. В съпроводителното писмо, с което
административната преписка е изпратена в съда, ответника не е взел становище по жалбата, но е
направил възражение за прекомерност на евентуално претендирано от страна на жалбоподателя
адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не взима
становище.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 02.03.2026 г. срещу С. Я. Н. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № GA 3643904/02.03.2026 г. затова, че на път I-1 на км. 153.890 с посока на движение от [населено място] към [населено място] управлявал лек автомобил Деу М., с регистрационен номер С., собственост на „ПАН СЕРВИЗ – АУТО“ ООД от [населено място], като при подаден сигнал със стоп-палка по образец от контролен орган на БГ ТОЛ, С.Н. като водача не спрял плавно на показано от служителя място, а продължил движението си в посока [населено място]. Същият е спрял за извършване на проверка в [населено място] на [улица]. Извършеното нарушение било квалифицирано по чл. 103 от ЗДвП.

На същата дата въз основа на съставения АУАН 3643904/02.03.2026 г. с идентични мотиви е издадена ГРАМ-1294261 от 02.03.2026 г., издадена от Л. П. П. на длъжност мл. автоконтрольор към сектор „Пътна полиция“ В. при ОДМВР В., с която е приложена принудителна административна мярка на основание чл. 171, т. 1, б. 3) бб – временно отнемане на СУМПС на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца. В посочената ЗППАМ като нарушение е посочена разпоредбата на чл. 175, ал.1 от ЗДвП.

По делото са събрани гласни доказателствени средства с разпита на свидетеля Ц. В. Ц.. От показанията му се установява, че той заедно с жалбоподателя са пътували в различни коли по маршрута М. – М.. С. Н. пътувал в предна кола, като малко преди [населено място] служебна кола на ТОЛ го изпреварила и започнала да следва колата на Н., след което го спрели за проверка. Не забелязал преди това служителите на ТОЛ да спират колата на жалбоподателя.

Към делото са приобщени писмените доказателства, представляващи цялата административна преписка по издаване на обжалваната заповед.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена чрез административния орган, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е основателна по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалвания административен акт обхваща преценката дали са установените от административния орган релевантни юридически факти (изложени като мотиви в акта) и доколко същите се субсумират в посочената като правно основание за неговото издаване правна норма, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, като съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, буква "а" и т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена заповед № 369з-2384 от 09.09.2025 г. на директора на ОД на МВР-В., оправомощаваща служители да прилагат принудителни административни мерки по ЗДвП, като в т. 2.2 такава компетентност имат и тези служители, заемащи длъжност мл.автоконтрольор към Сектор „Пътна полиция“-ОДМВР – В., каквато е длъжността на издателя на оспорената ЗППАМ.

Оспорената заповед обаче е издадена при неспазване разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, съгласно който, а и с оглед разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП се вменява в задължение на административния орган да наложи санкцията с мотивирана заповед, т.е. ЗППАМ, имайки характер на индивидуален административен акт следва да отговаря на разписаните в АПК изисквания за съдържание – сред тях са и фактическите и правни основания за издаване на акта.

В настоящия случай съдът счита, че органът не е изложил фактически основания, свързани с обективни елементи от изпълнителното деяние на твърдяното нарушение, т. е. в оспорената ЗППАМ не се съдържат задължителните реквизити по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. "з", б. "бб" от ЗДвП – „За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: 1. временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: з) извън случаите по букви "а" – "ж", който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: бб) три месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8“.

В оспорената ЗППАМ е посочено, че се издава за нарушение по чл. 175, ал. 1 от ЗДвП, който предвижда, че се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок три месеца и с глоба 200 лв. водач, който: 1. управлява моторно превозно средство, на което табелите с регистрационния номер не са поставени на определените за това места; 2. е поставил или използва устройство за подаване на светлинен или звуков сигнал, предвиден за автомобил със специален режим на движение, без да има това право; 3. откаже да предаде документите си на органите за контрол или по какъвто и да е начин осуети извършването на проверка от органите за контрол; 4. откаже да изпълни нареждане на органите за контрол и регулиране на движението; 5. наруши задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие; 6. при пътнотранспортно произшествие, в което няма участие, откаже необходимото съдействие с моторното превозно средство; 7. управлява моторно превозно средство в нарушение на условията, вписани в издаденото разрешение за временно движение.

В оспорената заповед не е посочено коя от седемте точки на ал. 1 на чл. 175 от ЗДвП са нарушени, за да се наложи ПАМ, за да може оспорващият да организира защитата си. Видно от съдържанието на разпоредбата, предвидени са хипотези на седем различни нарушения, при които се налага едно и също административно наказание на водача. В конкретния случай не е индивидуализирано кое от описаните в текстовата част на заповедта деяния на водача съставляват административно нарушение, посочено в чл. 175, ал. 1 от ЗДвП и представляващо основание на налагане на принудителната административна мярка. Тази липса на конкретизация води до липса на посочване на правното основание за издаване на заповедта, тъй като от същата не може да се установи коя от седемте законови хипотези приема, че е налице административният орган. Дори да се приеме, че с оглед на описаната фактическа обстановка се касае за нарушение на чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, установеното процесуално нарушение не може да бъде санирано в хода на съдебното производство и води до извод за незаконосъобразност на заповедта. В рамките на компетентността на съда при извършване на проверка по чл. 168 от АПК е извършване на контрол относно законосъобразността на акта при посочените в него фактически и правни основания за издаването му, поради което не е допустимо допълването им.

Немотивираността на оспорения акт винаги представлява съществено процесуално нарушение, тъй като се засяга пряко правото на защита на санкционирувания субект, в аспект да разбере, за

какво точно административно нарушение му се налага санкция във вид на ПАМ, респ. е невъзможно и за съда да извърши съдебен контрол на така наложената ПАМ, без да са изложени фактически и правни основания, като липсата им прави невъзможна проверката за материална законосъобразност на наложената ПАМ.

С оглед изложените съображения, съдът намира обжалваната заповед, че макар и издадена от компетентен орган, е издадена при наличие на отменителните основания по чл. 146, т. 2 от АПК, като издадена при неспазване на установената форма и ЗППАМ следва бъде отменена като незаконосъобразна.

По разноските:

При този изход на делото на основание чл. 143, ал. 1 от АПК разноси се дължат на жалбоподателя, но предвид липсата на искане в тази насока, разноси не му се следват.

Мотивиран от гореизложеното, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, АССГ, Трето отделение, 70-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С. Я. Н., ЕГН: [ЕГН] от [населено място], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1294261 от 02.03.2026 г., издадена от Л. П. П. на длъжност мл. автоконтрольор към сектор „Пътна полиция“ В. при ОДМВР В..

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: